21 de febrer: Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església

Text de l'Evangeli (*Mc* 9,14-29): En aquell temps, Jesús baixà de la muntanya i anant cap als deixebles, veieren una gran gentada, i al seu voltant uns escribes discutint amb ells (...). I els preguntà: «Què discutiu entre vosaltres?». I li respon un de la multitud: «Mestre, et vaig portar el meu fill, que tenia un esperit mut, i on sigui que el pren, el tira per terra, i escumeja i cruix de dents i s'enrigideix; i vaig dir als teus deixebles que l'expulsessin i no pogueren» (...). Jesús (...) comminà l'esperit immund, dient: «Esperit sord i mut, jo t'ho mano: surt d'ell i ja no hi tornis a entrar». I cridant i sacsejant-lo, en sortí (...).

I un cop hagueren entrat en la casa, els seus deixebles en particular li preguntaven: «Per què nosaltres no hem pogut expulsar-lo?». I els digué: «Aquesta mena amb res no pot sortir si no és amb oració i dejuni».

Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església (1007-1072)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui vull parlar de sant Pere Damià, monjo, amant de la solitud i, alhora, intrèpid home d'Església, compromès en primera persona en l'obra de reforma posada en marxa pels papes d'aquell temps. Juntament amb una bona competència en el camp del Dret, adquirí una perícia refinada en l'art de la redacció, "l'ars scribendi".

Al voltant de l'any 1034, la contemplació de l'absolut de Déu l'impulsà a allunyar-se progressivament del món i de les seves realitats efímeres, per tal de retirar-se al monestir de Fonte Avellana, dedicat a la Santa Creu. I la creu serà el misteri cristià que més va fascinar a Pere Damià: «No estima el Crist qui no estima la creu del Crist».

Ell també era un teòleg fi: exposa amb claredat i vivacitat la doctrina trinitària, tot utilitzant aleshores els tres termes fonamentals, que després han estat determinants també per a la filosofia d'Occident: "processió", "relació" i "persona". També la meditació sobre la figura del Crist té reflexos pràctics significatius: «El Crist se l'ha d'escoltar en la nostra llengua, el Crist se l'ha de veure en la nostra vida, se l'ha de percebre en el nostre cor». La comunió amb Jesucrist crea unitat d'amor entre els cristians: no solament pel fet que l'Església universal estigui unida, sinó que en cadascú de nosaltres hauria d'estar

present l'Església en la seva totalitat.

Amb gran dolor i tristesa, el 1057 Pere Damià deixà el monestir i acceptà, tot i que a desgrat, el nomenament de cardenal bisbe d'Òstia, entrant així plenament en col·laboració amb els papes en la difícil empresa de reforma de l'Església.